

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

30 януари 1974 година¹

„BRT—P”

По дело 127-73

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Tribunal de première instance, Brussels (Белгия), по производството, висящо пред този съд, между

1. Belgische Radio en Televisie

и

NV Fonior

2. Société Belge des auteurs, compositeurs et éditeurs

и

NV Fonior

3. Belgische Radio en Televisie

и

SV SABAM и NV Fonior

относно тълкуването на членове 86 и 90, параграф 2, от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt,, председател, г-н M. Donner и г-н M. Sørensen, председатели на състав, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н H. Kutscher, г-н C. Ó Dálaigh и г-н A. J. Mackenzie Stuart (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н H. Maugas,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 4 април 1973 г., получено в секретариата на Съда на 19 април 1973 г., Tribunal de première instance, (Първоинстанционният съд) Brussels, на основание член 177 от Договора за ЕИО, поставя няколко въпроса относно тълкуването на членове 86 и 90, параграф 2 от Договора за ЕИО.

---

¹ Език на производството: нидерландски.

2. Въпросите са поставени с цел да дадат възможност на националният съд да прецени съответствието на някои членове от уставите и типовите договори на Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs (наричано по-нататък „SABAM”) с правилата на конкуренцията в Договора за ЕИО.
3. Тъй като SABAM е подало въззивна жалба срещу решението за препращане, съдът в Брюксел, с писмо от 18 септември 1973 г., е съобщил на Съда, че не иска разглеждането на преюдициалното запитване, отправено до Съда, да бъде преустановено.
4. Въззивната жалба се основава, по-конкретно, на некомпетентността на националния съд, по силата на член 9, параграф 3 от Регламент № 17 на Комисията (ОВ № 13 от 21 февруари 1962 г.).
5. От предварителното проучване по делото пред Съда на ЕО се установява, че Комисията е решила на 3 юни 1970 г. да образува, служебно, производството, предвидено в член 3 от упоменатия по-горе регламент, срещу SABAM и го е уведомила за това решение на 8 юни 1970 г.
6. В настоящия случай, при дадените обстоятелства, е необходимо, преди да бъде произнесено решение по преюдициалното запитване, да се разгледа редовността на сезирането на Съда.

Относно компетентността на Съда

7. Съдът е компетентен да се произнесе по искане за преюдициално решение, по смисъла на член 177, съобщено от националната юрисдикция в съответствие с член 20 от Протокола относно статута на Съда на ЕО.
8. Договорът предоставя на националната юрисдикция правото да прецени дали Ж е необходимо решение по даден въпрос от правото на Общността, за да постанови решението си.
9. Поради това, производството, предвидено съгласно член 20 от Протокола относно статута на Съда на ЕО, продължава, щом като искането на националния съд не е било нито оттеглено, нито лишено от основание.
10. Поддържа се твърдението, че Съдът не е длъжен да отговори на въпросите, отправени от страна на съда в Брюксел, тъй като Комисията е образувала служебно производство срещу SABAM на основание член 3 от Регламент № 17.
11. Според SABAM, тъй като гражданските съдилища трябва да се разглеждат като „органи на държавите-членки”, по смисъла на член 9, параграф 3 от упоменатия по-горе регламент, съдът в Брюксел е трябвало, още на 8 юни да отложи произнасянето по делото, докато Комисията постанови решението си.
12. Според член 9, параграф 3, „докато Комисията не е започнала производство по членове 2, 3 или 6, органите на държавите-членки остават компетентни по прилагане разпоредбите на член 85, параграф 1 и член 86 в съответствие с член 88 от Договора”.

13. При това положение, веднага след като Комисията образува такова производство, органите на държавите-членки престават да са компетентни

да предприемат действия срещу същите практики или споразумения, въз основа на цитираните разпоредби.

14. Следователно трябва да се провери, дали националните юрисдикции, пред които е направено позоваване на забраните на членове 85 и 86, в частноправен спор, трябва да се третираат като „органи на държавите-членки”.

15. Компетентността на тези юрисдикции да прилагат разпоредбите на правото на Общността, и по-специално при тези спорове, произтича от прякото действие на тези разпоредби.

16. Тъй като забраните на член 85, параграф 1 и член 86, поради своето естество, могат да произведат пряко действие в отношенията между частни лица, тези членове пораждаат преки права по отношение на съответните заинтересовани лица, които националните юрисдикции трябва да защитават.

17. Да се отрича тяхната компетентност, по силата на посочения по-горе член 9, да осигурят тази защита, би означавало частните лица да бъдат лишени от правата, които те имат съгласно Договора.

18. Обстоятелството, че член 9, параграф 3 определя „органи на държавите-членки” компетентни да прилагат разпоредбите на член 85, параграф 1 и член 86 „в съответствие с член 88”, показва, че той има предвид само националните органи, чиято компетентност произтича от член 88.

19. Съгласно този член органите на държавите-членки - включително юрисдикции в някои държави-членки, специално натоварени с това да прилагат вътрешното законодателство за конкуренцията или да гарантират законността на това прилагане от страна на административните органи - са компетентни също така и да прилагат разпоредбите на членове 85 и 86 от Договора.

20. Обстоятелството, че изразът „органи на държавите-членки”, който се съдържа в член 9, параграф 3 от Регламента № 17, включва такива юрисдикции, не може да освободи една юрисдикция, пред която е направено позоваване на прякото действие на член 86, от задължението да се произнесе с решение.

21. Въпреки това, ако Комисията образува производство, въз основа на член 3 от Регламента № 17, тази юрисдикция може, ако счете за необходимо от съображения за правна сигурност, да отложи произнасянето на решението, за да изчака резултата от действието на Комисията.

22. От друга страна тя ще продължи по начало производството, когато установи, или че спорното поведение очевидно не е в състояние да произведе съществени последици за действието на конкуренцията или за обмена между държавите-членки, или че несъвместимостта на това поведение с член 86 не буди съмнение.

23. Компетентността на една такава юрисдикция да сезира Съда на ЕО с искане за преюдициално решение, не може да бъде ограничавана въз основа на член 9 от Регламент № 17.

24. Следователно, Съдът на ЕО, редовно сезиран с преюдициални запитвания, отправени от страна на Tribunal de première instance, Brussels, не може да бъде съответно освободен от задължението да им даде отговор.

По изложените съображения:

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша устните становища на Комисията на Европейските общности, германското правителство, Belgische Radio en Televisie и SABAM;

след като изслуша заключението на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално членове 85, 86, 88 и 177;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската икономическа общност, и по-специално член 20;

като взе предвид Регламент № 17 на Съвета на Европейската икономическа общност, първият регламент, който прилага членове 85 и 86 от Договора, и по-специално членове 3 и 9;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

реши:

преди да се произнесе по отправеното преюдициално запитване, да изслуша заключението на генералния адвокат.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 януари 1974 година.

Подписи